

SASTAVOM

Peti tekst serijala „Ženska lica migracija“

Europska tvrđava nasilja: pushbackovi na vanjskim granicama EU

Tena Vizinger

11.11.2025.

Foto: Alexey Demidov (unsplash.com)

U novinarskom projektu „Ženska lica migracija“ Tena progovara o ženama u migraciji koje se nalaze u višestruko ranjivoj poziciji. Kroz društvene i zakonske propise, osobne priče i razgovore sa stručnjacima_kinjama i aktivistima_kinjama u seriji od šest tekstova progovara o različitim preprekama na koje nailaze žene migrantkinje. Ovo je peti tekst.

Bila je tek mjesec dana trudna kada su je **policajci*** izvukli iz šume uz granicu kod Velike Kladuše. Kretala se u skupini od šest osoba, trojice maloljetnika, supruga i još jedne žene, također iz Maroka. Noć između 26. i 27. prosinca 2023. bila je hladna i kišovita, a tlo teško od blata. Nakon što su prešli tri kilometra u hrvatski teritorij, ugledali su policijski automobil.

Policajci su ih natjerali da sjednu na mokro tlo. Kad je rekla da je trudna, jedan od njih joj je odgovorio: „*Ne zanima me*“. Nisu im dopustili da ustanu, iako su bili mokri i promrzli. Ubrzo su počeli udarci, prvo prema šesnaestogodišnjem dječaku koji je molio da prestanu. Nakon toga su prišli ženama. Pretražili su privatne dijelove njihovih tijela govoreći da traže novac, prijetili silovanjem. Kada je njezina suputnica zamolila policiju da joj ne skidaju hidžab, policajac joj je odgovorio: „*Ne zanima me, daj novac.*“ Zatim joj je skinuo pokrivalo i pretražio kosu i odjeću.

Na kraju su zapalili njihove torbe. **Žena je kasnije rekla da je, dok su bježali prema svjetlima Bosne, pogledala iza sebe i vidjela kako vatra guta njezine dokumente, mobitel i vjenčani list, sve što je dokazivalo tko je bila, prije nego što je, u očima sustava, postala samo tijelo na granici.**

Progonjeni_e na rubu Europe

Oni_e nisu jedini_e. Na nekoliko metara od granice Europske unije, ljudi spavaju na hladnoj i vlažnoj zemlji, skupljajući snagu da ponovo pokušaju proći granicu. **Bili su žrtve **pushbackova**, prakse koja nasilno i nezakonito protjerava nedržavljanu, najčešće izbjeglice.** Pushbackovi se zbivaju bez službene procedure preko naredbi, postupanja i nasilja, a provode ih državna tijela, policija, vojska, različite agencije. Izbjeglice se u tom kontekstu gura u tzv. **naoružani krajolik** koji se koristi kao sredstvo odvratanja od ulaska u državu. **Nasilje koje se nad izbjeglicama**

provodi uključuje prebijanje, krađu osobne imovine, udaranje, napade psima, skidanje, pucanje, detenciju. Iako nisu pravno prepoznati, o problemu pushbackova u svojim je izvještajima pisala [Pučka pravobraniteljica](#), a pojam se također koristio u raspravama u [Hrvatskom saboru](#).

Nasilna protjerivanja migranata s granica predstavljaju ozbiljna kršenja ljudskih prava. Prema [Konvenciji o statusu izbjeglica](#) iz 1951. i dokumentima UNHCR-a, svaka izbjeglica ima temeljno pravo na traženje azila, čak i ako je na teritorij države stigla nezakonitim putem. Također, pravna struka prepoznaje pojam [presretanja](#) koji objašnjava kao “svaku mjeru koju država upotrijebi kako bi spriječila ukrcavanje osoba na međunarodno putovanje, nastavak međunarodnog putovanja osoba koje su takvo putovanje već započele, odnosno kontrolu plovila ako postoji opravdana sumnja da prevozi osobe suprotno međunarodnom i pomorskom pravu”. **Humanitarna je obveza svake obalne države prihvatiti osobe koje su na njezin teritorij stigle u nadi da će pronaći sigurnost.**

Osim kršenja prava na traženja azila, praksa pushbackova krši načelo zabrane vraćanja (*non-refoulement*) što se smatra temeljnom komponentom međunarodne zaštite izbjeglica.

Načelo zabrane vraćanja propisano je u [čl. 33. st. 1. Konvencije iz 1951.](#), a u njemu piše da je zabranjeno protjerivanje, vraćanje i prebacivanje izbjeglica na “teritorij na kojem bi njihov život ili sloboda bili izravno ugroženi zbog rasnih, vjerskih i nacionalnih razloga, kao i zbog pripadnosti određenoj društvenoj grupi ili zbog političkog mišljenja, odnosno na teritorij na kojem im prijete daljnje protjerivanje, vraćanje ili prebacivanje na drugo područje gdje postoji takav rizik”.

U vrlo specifičnim slučajevima, izbjeglice se mogu vraćati u zemlju podrijetla u slučaju da predstavljaju opasnost za zemlju. Osim u Konvenciji o statusu izbjeglica, načelo zabrane vraćanja može se pronaći u dokumentima Europske unije. Naime, u [Povelji Europske unije o temeljnim pravima](#), prema čl. 19. zabranjeno je vraćanje osoba kojima prijete strah od progona, rizik od mučenja, nečovječnog ponašanja i drugi nečovječni postupci. Zaključno, svaki oblik

vraćanja treba se temeljiti na [Direktivi o vraćanju](#) ili premještaj u drugu članicu EU s obzirom na [Dublinsku uredbu](#), s posebnim naglaskom na zaštitu načela zabrane vraćanja.

Putevima koji ne biraju putnike_ice

Krvlju napojena, [Balkanska ruta](#) postala je sinonim za migracije na ovom prostoru. U današnjem javnom diskursu, ruta je usko povezana uz migracijska kretanja, a obuhvaća prostor od Turske i Grčke, preko država bivše Jugoslavije do Austrije ili Italije. Ipak, nije oduvijek bila poznata po masama ljudi koji su svoj put utabali njome. Naime, njezino podrijetlo seže iz vremena kad su se tamo švercali narkotici i oružje, a migracije i Balkanska ruta počinje su povezivati tijekom 1990-ih kad su na prostore Europe počele stizati prve izbjeglice. **Ipak, balkanska je ruta svoj status migracijskoga puta zadobila tijekom 2015. kad su njome prolazili ljudi u potrazi za boljim životom.**

Dr. sc. **Marijana Hameršak** s [Instituta za etnologiju i folkloristiku](#) objašnjava da kretanje balkanskom rutom **nije stvar izbora.**

“Brojni su razlozi koji tjeraju ljude na bijeg ili na takvu vrstu kretanja, od straha od progona, preko ekonomskih prilika, konačno do vrlo specifičnih potreba poput spajanja obitelji. **Isto tako, brojni su i najčešće višestruki razlozi zašto ustraju na tom putu.** Neki ne mogu natrag jer su u bijegu, jer su države iz kojih dolaze uništene ratovima ili im je život u opasnosti. Neki ustraju jer su na putu već jako dugo i jer su u njega uložili toliko vremena, sredstava, strahova, u konačnici i nadanja da ni ne mogu razmišljati o odustajanju. **Administrativni labirinti, nasilje na granicama, uvjeti života i rada u zemljama kroz koje putuju gotovo da ih guraju dalje**“, kazala je Hameršak.

“Kretanje, gledano povijesno, ali i na razini individualnih biografija tu postaje gotovo uvjet života i na taj način se čini nužnim razumjeti ova iregularizirana migrantska kretanja”, objašnjava Hameršak. Nastavlja da su granične kontrole, sustav viza i sustav putovnica otežali put znatnom broju ljudi.

“Za one koji_e dolaze iz država s jakim putovnicama, poput članica Europske unije, prelazak granica je nešto samorazumljivo, dano rođenjem i putovnicom koju imaju. Za druge, međutim, može biti financijski i fizički izrazito zahtjevan, visoko rizičan, pa i smrtno opasan”, zaključuje.

Osim kao migracijska ruta, balkanska ruta postala je [sinonim](#) za mučan režim Europske unije obilježen žicama i zidovima. Kroz desetak godina, različite se policije prozivalo za različite oblike nasilja.

“Ta je brutalnost obuhvaćala različite oblike nasilja, od verbalnog i fizičkog nasilja, otimanja i uništavanja osobne imovine i razodijevanja, do pucanja, šamaranja, batinanja, zatvaranja, guranja, napada psima, pa i seksualnog nasilja, uključivo i silovanja. Dva toma ‘Crne knjige pushbackova’, stotine izvještaja, knjiga igra/ the game selme banich, novinarski i znanstveni radovi, pa i ERIM-ov pojmovnik *Balkanska ruta* na kojem sam radila s kolegama svaki na svoj način govore o kontinuitetu, tipovima i vrstama nasilja prema izbjeglicama i drugim migrantima na hrvatskim granicama”, govori Hameršak.

Od 1500 stranica “Crne knjige pushbackova”, čak [790](#) opisuje brutalnost hrvatske policije. Hameršak napominje da se brutalnost režima također očituje u [broju umrlih na granicama](#) koji iz godine u godinu raste. Osim direktnog nasilja koje se događa na granicama, Hameršak ističe i strukturno nasilje.

“Strukturno nasilje nema jasno prepoznatljivog počinitelja nego djeluje nečujno i nevidljivo, ugrađeno u obrasce svakodnevice, u obliku kriminalizacije kretanja, a onda i kriminalizacije pomoći osobama u pokretu. Njegova je značajka da se provodi kroz delegiranje nasilja drugima, prije svega prirodi, ali i krijumčarima u prometu. U medijima čitamo o rijekama koje su uzele živote, ubojstvima za koja se sumnja da su posljedica obračuna bandi, migrantima stradalima na autocestama. No svim tim smrtima u korijenu je režim kontrole. Aktualnim viznim režimom i sustavom kontrole granica, ogradama i drugim vrstama materijalnih i nematerijalnih prepreka migrante se usmjerava na krovove vlakova,

podnožja autobusa i kamiona, u kontejnere i hladnjače, u minska polja, šume, planine i rijeke, na krijumčarske puteve”, nastavlja.

Objašnjava da se na terenu mogu vidjeti situacije u kojima institucije napuštaju ljude koji trebaju njihovu pomoć, uključujući liječničku pomoć ili pristupa traženju azila.

“Konačno, strukturno se nasilje događa daleko od centara moći i zato ga je teško prepoznati i vidjeti, ali mislim da je vrlo jasno u čije ime se provodi sistemsko nasilje na vanjskim granicama EU. Iako se, gledajući unatrag, desetak ili petnaest godina prepoznaju, uvjetno rečeno, smjene različitih obrazaca nasilja duž balkanske rute, tu se ne radi o linearnom kretanju. **Različiti oblici nasilja su gotovo kontinuirano prisutni**, sveprisutni, ali su neki u pojedinim razdobljima dominantniji, a neki manje. U posljednje vrijeme, kad se čini da dominiraju strategije prepuštanja nasilja prirodi i krijumčarima, dalje nam putem izvještaja i SOS linije [Solidarity Line Croatia](#) stižu dojave o pushbackovima, o napadima policijskih pasa na obitelji s djecom, uskraćivanje hitne medicinske pomoći, blokiranju prolaska, zatvaranjima”, zaključuje Hameršak.

Europeizacija brutalnosti

U kontekstu pushbackova, hrvatska se policija vrlo često suočava s optužbama o njihovoj brutalnosti. Od [video snimaka](#) na kojima u fantomkama navodni policajci [prebijaju](#) migrante, do [tisuća i tisuća svjedočanstava](#) ljudi koji su ga preživjeli. Organizacija [No Name Kitchen](#) koja se bavi nasiljem na granicama, u svojem je [izvještaju](#) navodi da hrvatska granična policija spaljuje odjeću, mobitele i putovnice migranata_kinja koji_e pokušavaju ući u EU. Spaljeni mobiteli mogli bi sadržavati dokaze o zločinima koje provode. U izvještaju navode i da hrvatska policija zaustavlja, pretražuje i nasilno vraća ljude u BiH gdje ostaju u neljudskim uvjetima.

No Name Kitchen također je prenio priču trudne Marokanke s početka članka. Za No Name Kitchen, žena je izjavila da bi **radije bila prebijena, nego pretražena na takav način.** Izvještaj, u kojem su detaljno opisane vrste nasilja i lokacije na kojima su se dogodile, prenio je i [The Guardian](#).

Da su pushbackovi duboko utakni u europsko društvo dokazuju i brojke. Naime, prema podacima **Danish Refugee Councila**, u periodu od 2021. do 2024. godine u Europi je protjerano čak [46 000 ljudi](#). Spomenuta brojka potvrđuje da nasilje koje se događa na granicama nisu izolirani slučajevi, već sustavni obrasci koji ne nailaze na dovoljno kritike. Europska unija time je 46 000 puta prekršila ljudska prava. U [izvještaju No Name Kitchena](#), najviše je ljudi pushbackano na granici Bugarske i Turske (35.7 posto), granici Hrvatske i BiH/Srbije (32.7 posto), granici Mađarske i Srbije (24.5 posto), granici Francuske i Italije (4.1 posto) i granici Hrvatske i Slovenije (2 posto).

Europska unija, kao nadnacionalna organizacija koje je Hrvatska dio, također je dužna preuzeti dio odgovornosti za nasilje. Kako govori **dr. sc. Emina Bužinkić** s [Instituta za razvoj i međunarodne odnose](#), pushbackovi se ne smiju gledati odvojeno od EU.

“Nasilje na hrvatskoj granici nije devijacija, ono je europska politika u praksi. **Hrvatska ne djeluje izolirano; ona je vanjski prsten europskog režima odvrćanja, koji sustavno prebacuje granice Europe na njezine periferije i izvan njih.** Na kraju krajeva, Hrvatska je prihvatila svoje obveze članstva u Europskoj uniji na način da ‘štiti’ njezine vanjske granice – što ćete u literaturi pronaći pod opisima proširenja EU i vanjskopolitičke kolonijalne ucjene koja dolazi s istim”, objašnjava Bužinkić.

Govori da se radi o “europskoj infrastrukturi nasilja, a gdje se odluke donose u Bruxellesu i [Frontexovim operativnim centrima](#), ali se provode u Bihaću, Gvozdu ili Bajakovu. Hrvatska policija i institucije tu funkcioniraju kao produžena ruka EU politika, a financijski i politički poticaji (*Schengen fondovi, Frontex misije, evaluacije usklađenosti*) čine taj sustav samoodrživim”.

Bužinkić rezimira da granice nisu samo linije na karti, nego prostori u kojima se suspendira i elastično mijenja zakon i zakonito. “Granice su

tako zone izvan prava. Ono što se događa na hrvatskoj granici stoga nije 'iznimka', nego strukturalni uvjet europske migracijske politike", zaključuje.

Od demantija do tišine

Iako postoji na desetke tisuća svjedočanstava o protjerivanjima, hrvatske državne vlasti [opovrgavaju](#) svoje sudjelovanje u zločinima.

“Šutnja i opovrgavanje tipski su oblici reakcije država za pushbackove. Tipski zato što je, reakcija slična onima koje smo gledali u Hrvatskoj zadnjih deset godina, imala i Grčka, ali ranije. **Prve su se reakcije na optužbe za pushbackove svodile na negiranje da se pushbackovi uopće ne događaju. Suočene s obiljem dokaza, od svjedočanstava migranata, aktivista, humanitarnih organizacija, ljudi koji žive uz granicu, popisima umrlih zbog granica, pa sve do snimki i svjedočanstava policajaca, države se trude, kad god je to moguće, ignorirati optužbe i optiraju šutnju.** Taj smo obrazac reakcija, negiranje-ignoriranje imali, recimo, u Grčkoj. Tako dolazimo do toga da je nasilje na granicama danas normalizirano i na neki način društveno prihvaćeno. Sada, međutim, više ne govorimo samo o odgovornosti institucija, nego i o odgovornosti cjelokupnog društva koje nasilje na granicama tolerira zato što je rasno kodirano“, objašnjava **Marijana Hameršak**.

“Kategorije nemoći i neodobravanja se svakako ne mogu odnositi na državu, pogotovo zato što govorimo o velikom nerazmjeru moći između onih koji traže zaštitu i onih koji ju trebaju pružiti. Zaštita je minimum koji institucije koje su odgovorne za teritorij mogu dati”, zaključuje

---

Emina Bužinkić slaže se s uvidima Hameršak: “Znanstvena i aktivistička dokumentacija nasilja pokazuje da govorimo o sustavu koji je tehnologiziran, normaliziran i rasijaliziran. Kritičke migracijske studije već godinama imaju

precizne pojmove za ove prakse. Sustav se ne samo održava kroz ponavljanje nasilja, već ga usavršava kroz birokratsku racionalnost i epistemičko zataškavanje – **kroz načine na koje se dokazi sustavno brišu, preokreću i reinterpretiraju. Od prvih izvještaja o pushbackovima 2016. i 2017. godine svjedočimo uspostavi sofisticiranog aparata poricanja (*denial apparatus*):** selektivno komuniciranje s medijima, kriminalizacija onih koji svjedoče nasilju te prebacivanje odgovornosti na ‘*pojedinačne incidente*’.

Prema dostupnim podacima, [Ministarstvo unutarnjih poslova](#) posljednji je put na optužbe za pushbackove reagiralo u listopadu prošle godine kad je The Guardian objavio svoj [članak](#).

“Tvrđnja da je zaštita državne granice u suštini ‘*pushback*’ je vješta manipulacija koja nema uporište ni u nacionalnim niti u europskim propisima, a osobito ne u dijelu koji se odnosi na postupanje policije na samoj vanjskoj granici EU kada uoče osobe koje pokušavaju nezakonito ući. Hrvatska policija nikada nije provodila tzv. ‘*pushback*’, nego zakonite postupke i obveze u skladu sa Šengenskim zakonikom”, piše u priopćenju.

U nastavku stoji da je u Ministarstvu razrađen unutarnji sustav nadzora policijskih službenika. “Ministarstvo unutarnjih poslova ima nultu stopu tolerancije na eventualna nezakonita postupanja policijskih službenika te nad ne procesuiranjem bilo kojeg kaznenog djela ili prekršaja počinjenog od strane policijskih službenika prema migrantima i snažno to osuđuje”, nastavljaju.

Sudovi govore, država šuti

Dok europske institucije pozivaju na zaštitu ljudskih prava, [broj tužbi](#) zbog nasilja na rubnim granicama Europske unije neprestano raste. **Republika Hrvatska čak je tri puta bila osuđena za nasilje nad izbjeglicama – u slučaju malene Madine Hussiny, slučaj Abdeljalila Daraiboua i posljednji, slučaj Yilmaza Kökbalika.**

[Madina Hussiny](#) iz Afganistana postala je simbol nasilja hrvatske policije. Naime, Madina je imala šest godina kad je protjerana iz Hrvatske. Njena obitelj je zatražila azil, međutim policijski službenici ignorirali su njihov zahtjev nakon čega je, zajedno sa svojom majkom, braćom i sestrama, protjerana natrag u Srbiju. Madina je poginula dok je, prema naredbama policije, hodala uz prugu. Na nju je naletio vlak.

[Abdeljalil Daraibou](#) iz Maroka nalazio se u policijskoj postaji Bajakovo nakon što je tamo izbio požar. U požaru je poginulo troje njegovih prijatelja, dok teško ozlijeđenom Daraiboua nije pružena adekvatna pomoć. Europski sud za ljudska prava presudio je da je Hrvatska time povrijedila njegovo pravo na život.

[Yilmaz Kökbalik](#) iz Turske u Hrvatsku je došao tražeći međunarodni zaštitu od političkog progona i mučenja. Iako je postojao opravdan rizik da bi vraćanjem u državu podrijetla Kökbalik bio izložen nečovječnom postupanju, hrvatske su mu vlasti uskratile mogućnost podnošenja zahtjeva za azil i nezakonito ga protjerale.

Antonia Pindulić, pravnica [Centra za mirovne studije](#), **smatra da za osobe koje su nezakonito protjerane iz Hrvatskeu ne postoji učinkoviti mehanizam zaštite od nasilja.** “Prvo, Sud je u presudi Y.K. protiv Hrvatske potvrdio da osobe koje ne poznaju hrvatski jezik ni pravni sustav nisu u mogućnosti same osporiti odluku o protjerivanju pred sudom bez odvjetnika. Većina izbjeglica protjeranih iz Hrvatske u posljednjih devet godina – često nasilno, izvan bilo kakve procedure – nalazila se upravo u toj situaciji, slično kao u slučaju M.H. protiv Hrvatske, gdje su malena Madina Hussiny i njena obitelj protjerani. Isto vrijedi za one izbjeglice i migrante u detenciji kojima je onemogućen pristup odvjetniku i/ili sustavu azila“, kazala je Pindulić.

Nastavlja da kao drugo „podnošenje tužbe protiv odluke o protjerivanju ne bi mu omogućilo ostanak u Hrvatskoj do odluke suda. Naime, nijedan od pravnih lijekova na koje se Vlada pozvala nije imao automatski odgodni učinak, što je nužan uvjet za učinkovitost u ovakvim slučajevima. **Iako se zakon u međuvremenu izmijenio, u praksi mnoge osobe koje su nezakonito protjerane ne dobiju odluku, ili ako je i dobiju – nemaju pristup odvjetniku. Stoga svi zaključci iz ove presude i dalje ostaju jednako relevantni za današnje postupke i slučajeve na hrvatskim granicama.** Treće, Sud je naglasio da čak ni obraćanje Ustavnom sudu radi odgode izvršenja protjerivanja, ni ustavna tužba ne bi imali automatski odgodni učinak, **jer se te odluke obično donose mjesecima nakon podnošenja zahtjeva.** Sud je time

jasno demantirao Vladu, koja je ranije tvrdila da ustavna tužba predstavlja učinkovit pravni lijek, i pokazao da to nije dovoljno da bi se zaštitila prava ljudi kojima prijeti protjerivanje”, objašnjava Pindulić.

Iako se Hrvatska suočava s teškim osudama, sugovornice se slažu da one nisu doprinijele smanjenju nasilja.

“Radi se o sustavnoj praksi na koju godinama upozoravamo, a ovo je treća presuda Europskog suda za ljudska prava koja je potvrdila da Hrvatska krši ljudska prava izbjeglica i drugih migranata. Iako takve presude predstavljaju snažnu međunarodnu osudu i pritisak na državu, u praksi vidimo nevoljkost za odlučne mjere njihove provedbe, a vladajući ih ne vide kao priliku da zaustave okrutne prakse i konačno preuzmu odgovornost. Nažalost, i ovu presudu prati zaglušujuća tišina od onih na poziciji moći”, govori Pindulić.

„Optužbe i međunarodne presude nisu dovele do smanjenja nasilja – one su, paradoksalno, pridonijele njegovom sofisticiranju. Ono što danas vidimo jest kombinacija otvorenog fizičkog nasilja i pravno-administrativnih oblika represije uključujući diskurzivnu proizvodnju migranata kao prijetnje, što sve skupa predstavlja planirano i elasticizirano biopolitičko nasilje”, slaže se Bužinkić.

Na kraju rute – šutnja

Pushbackovi nisu incident, nego sustavna praksa koja se vrši na rubnim granicama Europske unije. Iako se na razini Bruxellesa govori o ljudskim pravima, jasno je da iza bodljikave žice stoje ljudi kojima se put do sigurnosti i stabilnosti prijeći prebijanjem, bičevanjem, seksualnim nasiljem i otimanjem. Za one koji žive unutar nje, pitanje je hoće li se granice ikada prestati širiti. **Jer granice više nisu samo na rijekama i šumama, nego u institucijama, u jeziku kojim govorimo o sigurnosti, u načinu na koji opravdavamo odsutnost solidarnosti.**

Presude Europskog suda za ljudska prava jasno i nedvosmisleno potvrđuju da hrvatske državne institucije nad izbjeglicama vrše nasilje koje predstavlja teško

kršenje ljudskih prava. Iako osude postoje, stvarne posljedice po nasilnike još uvijek nisu vidljive. Sustav šuti i opovrgava, dok europski sudovi potvrđuju.

Pushbackovi su, na kraju, politička odluka o tome tko ima pravo disati. Sve dok se Europa brani od onih koji traže sigurnost, njezine će granice ostati prostor nasilja, a ne zaštite. A kad se jednom nasilje utemelji u pravu, teško ga je razlikovati od poretka.

*Prvi tekst serijala nalazi se [ovdje](#), drugi [ovdje](#), treći [ovdje](#), a četvrti [ovdje](#).

*U posljednjem tekstu serijala "Ženska lica migracija" bavimo se životom u Prihvatilištu za tražitelje/ce azila Porin koje je već nekoliko godina zatvoreno za javnost. U fokusu teksta bit će korisnici_e nekadašnjega Hotela, ali i radnici_e koji_e tamo svakodnevno borave.

*Tekst je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.

*Prema izvještaju "Burned borders, a No name kitchen investigation on illegal Croatian police practices"

---

emina bužinkić

granice

ljudska prava

migranti i migrantkinje

pushbackovi

ženska lica migracija

Podijeli:

Možda će vas zanimati...

UFOKUSU

Sve države članice moraju priznati brak istospolnih parova sklopljen u drugoj članici EU

27.11.2025.

SASTAVOM

Čekaonica iza ograde: život žena u Prihvatilištu za tražitelje_ce azila Porin

27.11.2025.

GENDERFACTS

Koliko je osoba dosad dobilo stručno mišljenje o životu u drugom rodnom identitetu?

26.11.2025.

Upoznajte Libelu

Politika ispravaka i nadopuna

Kontakt

Impressum

Pravila ponašanja

Nova cesta 4, Zagreb
e-mail: info@libela.org

Prijavi se na mjesečni newsletter

E-mail

- ✓ Potvrđujem suglasnost s politikom privatnosti te dajem privolu Libeli da koristi moj email za slanje e-newslettera

PRIJAVISE

[Politika privatnosti](#)

Copyright 2024. Libela.org